

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. ÚNORA 2021

Z obsahu:

Modlitba děkuvzdání

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 30. prosince 2020
v knihovně Apoštolského
paláce v Římě
- strana 2 -

Svatý Chrodegang

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewské (41)
- strana 5 -

Nepřipravujte si zkázu vlastními rukama

P. M. Piotrowski TChr
- strana 6 -

Lid dává přednost

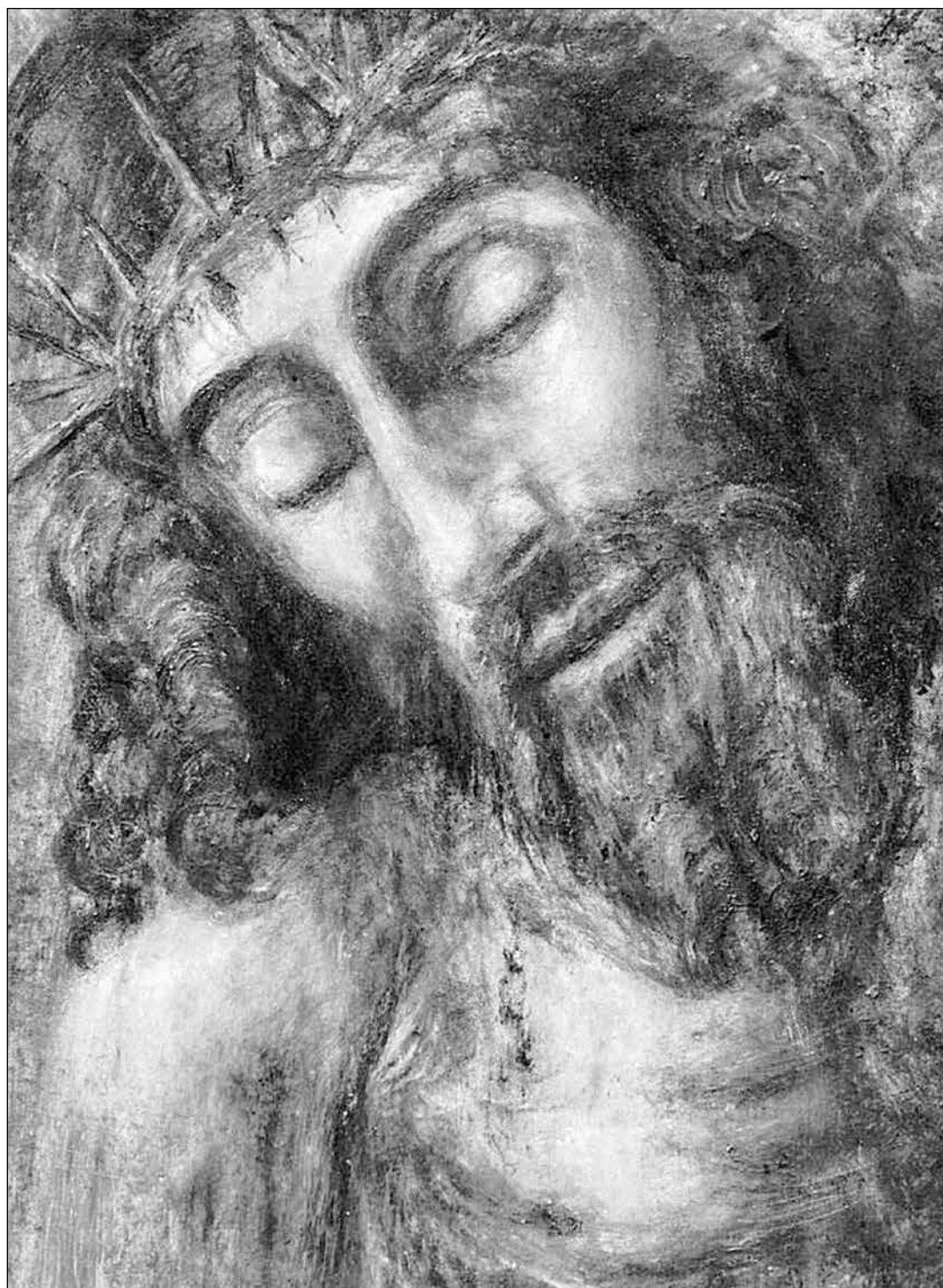
Barabášovi
před Pánem Ježíšem
Kapitola z knihy
Michala Kretschmera
*Rozjímání o utrpení
a smrti Pána Ježíše*
- strana 9 -

Nové dekrety Kongregace pro bohoslužbu a svátosti

- strana 10 -

„Žít, to je pro mne

Kristus, a smrt
je pro mne zisk“
dr. Mario Joseph
- strana 11 -

Modlitba díkůvzdání

Katecheze papeže Františka při generální audienci
30. prosince 2020 v knihovně Apoštolského paláce v Římě

(1 Sol 5,16-19)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Chtěl bych se dnes zastavit u modlitby díkůvzdání. Jako podnět využiji z jednu epizodu, kterou zaznamenal evangelista Lukáš. Když byl Ježíš na cestě, vyšlo mu naproti deset malomocných, kteří prosili: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ (Lk 17,13) Víme, že nemocní leprou trpěli fyzicky a zároveň byli sociálně a nábožensky marginalizováni. Byli vypovězeni na

okraj společnosti. Ježíš se nevyhýbal setkání s nimi. Někdy přestupuje omezení stanovená zákony a dotýká se nemocných – což se nemělo dělat, objímá je a uzdravuje. V tomto případě ke kontaktu nedošlo. Ježíš je zpovzdálí vyzve, aby šli a ukázali se kněžím (Lk 17,14), kteří měli podle Zákona prověřit, zda došlo k uzdravení. Ježíš neříká víc. Vyslyšel jejich modlitbu, jejich křik o smilování a hned je poslal ke kněžím.

Těch deset s důvěrou okamžitě jde, nečekají na moment plného uzdravení, nikoli: mají důvěru, ihned se vydávají na cestu a když odcházejí, jsou všichni uzdraveni. Kněží o nich tedy mohli konstatovat, že jsou zdraví, a začlenit je zpět do normálního života. Zde však dochází k něčemu významnému. Jen jeden z oné skupiny, když zjistil, že je uzdraven, a ještě před tím, než se vydal za kněžími, se vrací k Ježíši a chválí Boha za obdrženou milost. Jeden jediný, zbylých devět jde vlastní cestou. A Ježíš poznamenává, že onen muž byl Samaritán, tedy vlastně „heretik“ pro tehdejší židy. Ježíš podotýká: „Nikdo

Pokračování na str. 8

Ježíš Kristus, nebo Barabáš? Dobro, nebo zlo? Milost posvěcující, nebo věčné zavržení? Na čí straně v životě stojíme? Snad chceme stát na straně Ježíše, dobra, milosti posvěcující. Avšak: Jaká je realita? – Tato otázka není od věci. Nestačí chtít, ale je třeba podle toho také žít, konat. Jinak můžeme být dříve či později připočtení k nemalému zástupu těch, kteří si na Pilátovu nabídku volby vybrali Barabáše. (str. 9–10) A nemusí nutně jít o svedení davem... Zamysleme se a pravdivě se podívejme na to, zda naše nastavení na Krista souhlasí s našim duchovním životem, s našimi skutky, veřejnými postoji... Nesoulad znamená, že ďábel úspěšně „tahá za nitky“, aby nás vzdálil od Boha a jeho milosti.

Nikdo nejsme bez hříchu a hříšní budeme vždycky. Ale víme, že Ježíš je stále s námi, aby nás pozvedl – čteme i v duchovních zápiscích Alice Lenczewské. (str. 5) A nezapomeňme – je to Matka Boží, která vede, pomáhá a přivádí ke Kristu, která stojí v čele zástupů lidí usilujících o spásu svých duší. Stejně tak svatí, jejichž záře je ovšem menší. Voláme-li k nim o pomoc, umožňuje jim to konat v našem životě a směřovat nás tak k Božímu světlu, jež je zdrojem věčné radosti a blaženosti. Rozjímáme-li nad 13. zastavením křížové cesty, vidíme, že je to právě Matka Boží, do jejíhož klína je složeno Ježíšovo bezvládné tělo – stejně tak i my můžeme s důvěrou spočinout v Mariině náručí, ba i nechat se jí objímat, ale ta

Editorial

ké povzbuzovat, že po nynějších pozemských útrapách přijde v budoucnu věčná radost a sláva (str. 3). Tak jako posilovala apoštoly, než se dozvěděli o Ježíšově zmrtvýchvstání, a jako s nimi byla při sešlání Ducha Svatého, tak chce být také s námi, svými dětmi, které jí svěřil do péče Ježíš na kříži.

Ve spojení kříže a Ježíšova zmrtvýchvstání spatřujeme onu naději, o níž hovoří v listě Římanům (6,8) apoštol Pavel a kterou uchovává ve svém srdci dr. Mario Joseph (str. 11–13): jestliže s Ježíšem umřeme, budeme s ním i na věky žít. V této naději se dr. Joseph neobává smrti, ale myslí na to, co bude po ní. Je to důsledek jeho obrácení z islámu ke křesťanství. Jeho životní příběh je velmi povzbuzující a dává pochopit, co je v životě člověka nejdůležitější. A potvrzuje i velmi zásadní pravdu: Jenom v křesťanství Bůh v Ježíši Kristu bere sám na sebe hříchy celého světa a věčný trest za ně, zahlašuje je, očišťuje lidské duše a směřuje lidi se sebou, milujícím Otcem. Ježíš na kříži – to je nejhlubší a nejvznešenější teologie, která je zároveň tak prostá, jednoduchá...

Hovoříme-li o volbě mezi Ježíšem a Barabášem, a můžeme upřesnit – mezi Ježíšem a ďáblem, pak je zřejmé, že člověk ve svobodě své vůle si sám volí hřích

na vlastní zodpovědnost, a tak se uvádí na cestu vedoucí do pekla. (str. 6–8) Peklo vlastně není nic jiného než hříchem chtěný cíl... A jak jsme často i na stránkách Světla rozjímali, člověk, který se celý život zatvrzele oddává hříchu, aniž by jej litoval a snažil se o nápravu, bude pravděpodobně i ve chvíli smrti plně zotročen zlem a ve své samolibosti definitivně odmítne Kristovu milosrdnou lásku. Je potřeba nebát se sdělovat světu, jak jen je to v silách každého, kdo přijal Krista jako svého Spasitele, že chce-li člověk nalézt pravou a věčnou radost a štěstí, musí se vzdát hříchu, ďábla, a že je zde prověřený nositel, ba dárce věčné blaženosti – Ježíš. A on uzdravuje nejen duši, ale i tělo – poselství, které dnešní svět potřebuje tolik slyšet, neboť lidé sami si veřejným odmítáním Boha zatvrzele nalhávají, že věčné štěstí si člověk „vyrobí“ sám. Jak tragické setrvávání ve lži!

Prosme proto ukřižovaného Ježíše o upevnění křesťanské naděje v nás slovy modlitby z knihy Michala Kretschmera: „Uděl nám neotřesitelnou důvěru v jistotu a konečné vítězství Boží věci, i když kolem sebe nevidíme nic světlého, kdy zakousíme, jak svět je v moci zlého ducha, kdy i my cítíme tento temný proud doléhat na nás. Dej, abychom v těchto chvílích vytrvali u Tebe a tak přemáhali svět svou vírou. Rozmnož naši víru a podrž nás u sebe. Amen.“

Daniel Dehner

První předpověď Ježíšova budoucího utrpení zarmoutila jeho učedníky do té míry, že ztrácejí ze zřetele druhou podstatnou část předpovědi, která mluví o Pánově oslavě. Nezastírá i tobě strach z utrpení výhled na budoucí radost a slávu? Abys myslel více na cíl svého putování než na útrapy, které tě potkají cestou, zve tě Pán do ústraní na horu Tábor, kde chce posílit tvou důvěru.

Važ si jeho nabídky. Bere s sebou jen tři ze svých učedníků. Jsou to ti, kteří ho doprovodili do domu, kde vrátil život mrtvé dívence, a právě tyto tři vezme také s sebou, aby byli s ním v hodině smrtelného zápasu. Proč si zvolil právě jen tyto tři? To je tajemství jeho svatě vůle. Dary ani útěchu nerozděluje Pán podle zásluh. Někteří lidé jsou pozváni, aby vystoupili až k vrcholu hory, jiným je určeno, aby setrvali na úpatí. Nermuť se pro milosti a útěchy, kterých se dostalo jiným. Koho nemůžeš předstihnout v množství přijatých darů, snaž se bez okázalosti předstihnout v tom podstatném: v oddané věrnosti a vytrvalé horlivosti.

Připoj se ke třem vyvoleným a děkuj Pánu, že tě vyvádí vysoko nad všechno to pozemské, co tě táhne k zemi a brání ti ve výhledu na pravé hodnoty. Máš tu čest vystoupit s Ježíšem tam, kde *budete sami*, kde k tobě může promlouvat také jinak než jen pouhými slovy. Připrav se na to soustředěnou modlitbou. Zapamatuj si tuto cestu vzhůru k Bohu a často se na ni vracej. Z výšiny, kam tě Ježíš vodí, lépe vnímáš nicotnost toho, co máš opustit.

Zatímco se Pán modlí, *proměňuje se před tvými očima*. Je celý prozářený jasnem, který je mocnější než slunce, a přece neoslňuje. V tomto světle posuzuj, jak nicotné a ztemnělé je to, co se dole jeví tak úchvatné. I tebe by modlitba měla prozářit, roznitit v tobě žár lásky, která proměňuje ducha, dává jiné myšlenky a nové poznání a překonává všechny strach, nedůvěru a nejistotu. Zahleď se na Kristovu oslavenou tvář, která uchvacuje svou božskou krásou a vznešeností. Vtiskni si tu podobu hluboko do srdce. Nezapomínej, že Pán chce, aby ses mu podobal nejen

v utrpení, ale i ve slávě. Jas, v jakém tu vidíš svého Pána, není jen odleskem jeho budoucí slávy, ale také odleskem oné slávy, kterou měl od věčnosti u Otce a ze které sestoupil, aby do ní jednou uvedl i tebe.

Pozdrav starozákonní světce, kteří přistoupili k Ježíši, aby s ním rozmlouvali, a blahopřej jim k jejich vyznamenání. Uvědom si však, že tématem jejich rozhovoru není radost a sláva Božího Syna, nýbrž bolestná cesta, kterou má před sebou. Přijímej každou útěchu nikoliv jako cíl, v němž se máš zabýdlet, ale jako přípravu a posilu důvěry pro čas nadcházejících zkoušek. Tábor a kalvárie tvoří jednotu bezpečné cesty k Bohu. Uč se zde na Táboře ocenit a milovat i to, co přinese Golgota. Petr je opět první a vlastně jediný, kdo se ujímá slova. Cítí se konečně dokonale spokojený a šťastný. Po vítězství, které se mu dostalo nedávno u Cesareje Filipovy, se mu nyní zdá, že snad přece jen měl pravdu. To je to, co hledá. Odtud bychom už neměli odcházet. „Pane, ubytujme se zde!“ Dej mu za pravdu v tom, že není nic blažnějšího než přebývat ve společnosti Božího Syna a jeho svatých. Vrať se do této vznešené společnosti co nejčastěji a prodlévej v ní co nejdéle. Je to předchůť onoho věčného společenství, na které se má zaměřit tvá mysl a k němuž má směřovat všechno tvé úsilí.

Ale teprve ve chvíli, kdy se božské povznesení začíná ztrácet v mraku a vrací se nejistota a nepochopení, dostává se ti toho nejvzácnějšího poučení. Co může být pro tebe významnějšího než svědectví samotného Otce: „*Toto je můj milovaný Syn*. To je ten, kterého od věčnosti miluji. On je mou jedinou radostí. On je ve mně a já v něm. Víte, čeho se vám dostává, když ho činím vašim bratrem? *Toho poslouchajte!* Nikdo nezná lépe než on, co je možné nejsvětější vůle. On vám lidsky nejsrozumitelnějším způsobem ukazuje, jaký je váš Bůh. Uvěřte každému jeho slovu, dejte se proniknout jeho duchem. Následujte příklad, který vám dává!“

Kde bys chtěl hledat lepšího, laskavějšího, vznešenějšího, a přece tak blízkého učitele, který se ti stal nejdříve sám *podobným ve všem kromě hříchu*⁽¹⁾, průvod-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hledal za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské

Dokončení na str. 10

ce, kterého ti posílá a doporučuje sám nebeský Otec? Zeptej se všech těch falešných poslušných světů, kteří se ti chtějí vmluvit nejruznějším způsobem, co pro tebe udělali, co pro tebe obětovali, kdo je může doporučit tak, jak ti Otec doporučuje svého Syna?

Sestupuj z hory Tábor v pevném přesvědčení, jak je dobré přebývat tam, kde je Ježíš a jeho svatí. I když již z Ježíše nevychází onen jas, kterého jsi byl svědkem, z jeho pohledu proniká až na dno tvé duše nejjasnější světlo pravdy a jistoty. Ujistí svého Pána, že jsi připraven zůstat s ním i bez blažené útěchy, že i bez nebeského jasu za ním půjdeš bez stesku a bez obav, *kamkoliv půjde*⁽²⁾.

Pane, jsem tvůj služebník, rozvázal jsi moje pouta. Přinesu ti oběť díky a budu vzývat tvé jméno. Splním své sliby přede všemi lidmi.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Žid 4,15; ⁽²⁾ srov. Mt 8,19;

⁽³⁾ srov. Ž 116,16–18

Svatý Chrodegang

Jsou jména světců, jež jsou dnes již takřka zapomenutá. Přitom za svého života patřili jejich nositelé k nejpřednějším osobnostem Evropy. I k tomu slouží seriál o světcích na stránkách Světla – abychom vzpomenu-li ty, kteří se již radují u Boha v nebi a kteří za svého života vykonali tolik cenného pro církev svatou a zároveň žili životem plným ctností a svatosti. To je případ i sv. Chrodeganga, jenž v sobě skloubil obě tyto skutečnosti a o jehož životě víme zejména ze spisu „Gesta episcoporum Metensium“ (Dějiny metských biskupů), jehož autorem byl jistý jáhen Pavel.

Budoucí světec začal své první krůčky dělat někdy po roce 712 v hrabství Heysbaye, což je lokalita nacházející se na území dnešní Belgie. Ty další měl notně ulehčené, neboť pocházel ze vznešeného rodu. V žilách jeho matky Landrady kolovala krev Robertovců, vládnoucích na území dnešní západní Francie.

Chrodegang byl v dětství dán na výchovu do jednoho z benediktinských klášterů (Saint-Truiden), proslulých vysokou úrovní vzdělanosti. Benediktinský duch mu imponoval natolik, že sám za pár let černý hábit tohoto řádu oblékl.

Jakožto člen nejvyšší šlechty však byl předurčen k jiné kariéře, než aby uváдел do života benediktinské heslo „Modli se a pracuj“ za zdmi kláštera. Dostal se až na dvůr Karla Martela, slavného vítěze nad arabskými vojsky v bitvě u Poitiers. Zachránce Evropy si nadaného mladého muže oblíbil a učinil z něj svého osobního sekretáře, později i jednoho z ministrů a nakonec mu svěřil funkci na způsob dnešního premiéra.

Chrodegangovi náhlý vzestup nestoupil do hlavy, jak se to stalo mnohým před ním i po něm, nadále žil v přísné askezi, a pokud to bylo jen trochu možné, co nejvíce stál v pozadí. Byl vzorem křesťanského života pro celý panovnický dvůr a adresátem proseb hladovějících, jimž nikdy neodepřel pomoc v jejich nezáviděníhodné situaci.

V roce 742 jmenoval papež Zachariáš Chrodeganga biskupem Met. Nepřestal nicméně plnit své funkce u dvora, což neznamená, že by na nich lpěl. Činil tak na výsostnou žádost Karlova nástupce na frankém trůně, Pipina Krátkého, jenž si jeho moudrosti i obecně lidské stránky osobnosti velice vážil. Dokonce mu řekl, že se osobně přičiní o to, že na biskupa

vysvěcen nebude, rezignuje-li přitom na svůj dvorský úřad. Chrodegang nelpěl ani na jednom, přesto svolil k pokračování svého působení na Pipinově dvoře, aby zůstal poslušným volby ze strany Kristova náměstka.

Chrodegang na vitráži kaple Sainte-Glossinde v Metách

O šest let později založil nedaleko Met slavné opatství Gorze. V roce 753 se dostal do popředí nejvyšší evropské politiky, když jel do Ravenny k právě zvolenému papeži Štěpánovi II., jenž v tomto městě tehdy sídlil, aby ho jménem svého panovníka ujistil o neochvějném přátelství Franků. Poté, co byl papež z Ravenny vypuzen Langobardy, Chrodegang ho

namáhavou cestou přes alpské průsmyky přivedl do bezpečí v podobě ochrany frankého krále. V dalších letech pak u Pipinova dvora zastával též postavení papežského legáta a byl povýšen na arcibiskupa.

Především však byl věrným synem Církve svaté. Jako takový vehementně usiloval o její zvelebení a růst. Gorze nebylo jediným opatstvím, jehož zakládací listina obsahovala jeho podpis. Ve své diecézi zavedl zpěv gregoriánského chorálu v liturgii podle římského vzoru. K šíření gregoriánského chorálu založil v Metách školu zpěvu, k níž brzy vzhlížela celá civilizovaná Evropa. Díky němu se pak tento typ zpěvu rozšířil po celém kontinentě. Papežové později nabádali biskupy, aby podobné školy zakládali i při svých katedrálách, a III. lateránský koncil v roce 1179 nařídil, aby při každém katedrálním kostele byl zaměstnán doktor teologie, jenž bude bezplatně vyučovat děti a mládež hudbě.

V neposlední řadě, vědom si síly přímluvy nebeských patronů, shromáždil Chrodegang ostatky svatých a obdarovával jimi kostely ve své diecézi. V roce 764 se stal opatem kláštera Altenmünster v Lorsch, kam přemístil mnichy z opatství Gorze.

Snad nejvíce se Chrodegang zasloužil zavedením regulí společného života kanovníků při metské katedrále, známých jako *Regula Canonicorum* či též *Regule Chrodegangovy*. Opíraly se o benediktinskou řeholi, dalšími jejími pilíři byly Písmo svaté a spisy církevních otců. Šlo o pádnou odpověď zbožného a pokorného biskupa z Met na vzrůstající se krizi kněžství, jež tehdy postihovala církev, odpověď, již navázal na reformy Církve započaté sv. Bonifácem. *Regule Chrodegangovy* vedly duchovenstvo k poctivému plnění kněžských povinností, hodnému následování nejvyššího velekněze Krista Ježíše a povzbuzovaly je k neustálému vzdělávání se ve věcech víry. Regule měly vliv na vytváření komunitního života kněží i jinde než v Metách, dokonce se jimi inspirovali irští mniši ve svých kláštorech.

Svůj život naplnil arcibiskup Chrodegang ve svém sídelním městě 6. března 766. Poslední místo odpočinku našel v opatství Gorze. Na 6. březen též připadá jeho liturgická památka.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (41)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Pondělí 24. 3. 86 / Svatý týden

– Omlouvala jsem se Pánu za svoji hříšnost a za bezvýslednost svého úsilí být lepší.

† Hříšná budeš vždycky, ale Já vždycky budu s tebou, abych tě pozvedl.

Pátek 28. 3. 86

– Včera, když jsem se ráno vzbudila, byla se mnou slova:

† Slibovalas, že se budeš postit.

– Ano, opravdu jsem slibovala na středu přísný půst, ale vyšlo to jinak. Plánovala jsem to na pátek.

A včera, ačkoliv jsem o tom ve zpovědi nemluvila, mi byl jako pokání uložen přísný třidenní půst od čtvrtka do soboty.

Druhý den se postím o chlebě a vodě. Dnes jsem nejedla vůbec nic. Je už poledne a vůbec nepocítuji hlad. Je vznešený stav, ve kterém touha po Bohu a pocit spojení s Ním dominuje. Není zapotřebí jiných pocitů. Je dobře a čisto.

Čtvrtek 10. 3. 88, 9:40 h.

† Když jsem tě poznačil svým znamením, ono musí být také v tobě, abys byla celá Mým znamením uprostřed světa.

Setrvávej v prosebné modlitbě za proměnu v Mé lásce. Kéž Mě tvé srdce všude hledá a stále o Mě usiluje, ke Mně lne.

Pátek 18. 3. 88, 9 h.

† Obětovalas Mi sama sebe na kříž – a hle, jsi na něm.

Nezadržuj v sobě bolest, která se dotýká tvé duše – obětuj Mi ji, jako i Já Moji bolest oběti za svět neustále odevzdávám Otci.

Konej to, co Já činím.

Úterý 5. 4. 88, 22 h.

† Jsi Mně zaslíbená, snoubenko Moje. Není důležitá tvoje slabost, ale pouze Má láska.

Pá 29. 4. 88, 10 h.

† Tvá cesta je cestou sebeodevzdání: obětování těla i duše na zadostiučinění za zlo, které ničí tvé bratry a tvoje sestry.

Vykonalas ten akt obětování ve svém srdci a od této chvíle nepatříš sama sobě. [...]

Věz, že tak jako Mne poslal Otec, a proto jsem přišel na svět jako Člověk – tak i ty jsi vznikla a existuješ proto, abys byla obětí pro vykoupení světa.

Napojil jsem tě na Můj život a jsi jeho součástí, aby se naplňovalo v tobě a skrze tebe Mé poselství vůči Mým dětem.

Úterý 21. 6. 88, 9:45 h.

– Vidění:

Od jisté doby: Kristus ve Slunci Boha Otce vztahující ruce a jdoucí k nám. Z Jeho Ran obrovská záře paprsků lásky.

Dnes: tak jako předtím, ale jakoby z druhé strany – naproti my, lidé brodící se v temnotě a v blátě. Ale k nám dopadá světlo Boha Otce skrze Krista, a v některých svítí a rozjasňuje temnotu. Oni pomáhají, pozvedají, ukazují směr, kudy jít.

Ptám se, kde je Matka Boží, svatí...

Spatřila jsem, že: Ona je před námi, v čele davu lidí, celá ve světle a v paprscích. Vede, pomáhá, přivádí ke Kristu do Božího světla. Stará se celý čas, je všude, oroduje za nás.

Stejně tak svatí, ale jejich záře je menší.

Naše volání jim umožňuje konat.

Jsou těž duše z očistce s možnostmi omezenými a jasné, volné postavy andělů.

Všichni nám chtějí pomoci a starají se o nás, jsou zde.

Ale jsou také chaos a erupce temnoty tvořené jinými postavami. Přetahování, bolest, strach, křik těch, co hynou. A slzy spolucitění těch, kteří pomáhají, a satanský smích.

Viděla jsem to tak, jak může vidět člověk z různých pozic v čase a v prostoru. Ale zároveň jsem viděla, že se to všechno děje současně mimo náš známý čas a prostor – mnohorozměrově.

To je apokalypsa, kterou ještě nelze spatřit v materiálním světě: my v bažině smrti a před námi otevřené nebe světla Boha Otce.

† Ukázal jsem ti to všechno, abys věděla, kým máš být a co máš dělat, když tě naplňuji Mojí mocí a září Čisté Lásky.

Čtvrtek 21. 7. 88, 9:40 h.

† Prožíváš svůj očištec, Mé dítě.

Poznávání Mne a poznávání sebe je očišťující a posvěcující bolestí.

To jsou očišcová muka: muka zkroušenosti a studu vyplývající z poznání vlastní nevděčnosti vůči Mé lásce, kterou tě stále zahrnuji navzdory tomu, jaká jsi.

Úplnou pravdu o Mně a o sobě poznáš, až budeš přede Mnou stát zbavená těla, které ji zatemňuje.

Tehdy budeš vědět a vidět naprosto všechno: svoji hříšnost a Moji svatost.

Bude-li tvůj život probíhat v zkroušenosti a srdce bude pokorné vůči Mně a bližním, poznání Pravdy nebude bolestné, protože svým očištcem projdeš na zemi.

Avšak pokud budeš zahleděná do sebe a budeš toužit po panování nad ostatními svými bratry – při poznání Pravdy, zakusíš obrovský stud a bolest. Poznáš-li Moji svatost a pokoru, poznáš v tom světle vlastní ubohost, pošetilost a domýšlivost. A tvůj očištec teprve začne, mnohem víc bolestný než zde na zemi, protože nebudeš moci nic dělat než přijmout utrpení.

Proživej zde svůj očištec a přijímej veškerá utrpení: jak duchovně, tak i fyzicky, s radostí a láskou ke Mně i k lidem, kterými si posluhuji ke tvému očištění, aby tě u Mne čekalo jen navždy nebe přebývání s Bohem v jednotě duší.

„Kdybychom zkoumali sami sebe⁽¹⁾, nebyli bychom souzeni.“ (1 Kor 11,31)

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: Świadectwo.

Diennik duchowy.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Jde zde o soud přivádějící k lítosti nad hříchy. [pozn. Alice Lenczewske]

Nepřipravujte si zkázu vlastníma rukama

*Úpadek morálky a ztráta vnímání hříchu přivádí k odmítání zjevené pravdy o existenci věčné záhuby.
Samotná myšlenka na věčný trest pekla vzbuzuje u lidí slabé víry silný odpor.*

Tito lidé tvrdí, že věčné peklo se nedá sladit s pravdou o Bohu nekonečně milosrdném a odpouštějícím všechny hříchy. Je pravda, že Bůh odpouští všechny hříchy, ale člověk je svobodný a může odmítnout jeho milosrdenství. V *Katechismu katolické církve* čteme: „Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem »peklo.«“ (KKC, 1033)

Svatá Faustyna v *Deníčku* píše: „Já, sestra Faustyna, jsem z Božího rozkazu byla v propastech pekla proto, abych duším říkala a dosvědčovala o tom, že peklo je. (...) Všimla jsem si jednoho: že je tam nejvíc těch duší, které nevěřily, že peklo je.“ (D. 714)

Důsledky hříchů

Největším trestem za každý hřích jsou důsledky hříchu, které jsou znamením a počátkem zažívání pekla už tady na zemi. V čase pozemského života zažíváme tragické důsledky hříchů, které jsou předchutí skutečnosti pekla. Jsou to: „smilstvo, nečistota, prostopášnost, modloslužba, čarodějnictví, nenávisť, nesvár, žárlivost, prechlivost, hádky, různice, roztržky, závistivost, hýření, nezřízené hodování a podobné věci“ (Gal 5,19–22). Pácháním hříchu člověk odmítá život i lásku a volí si smrt a sebezničení. Stává se tak otrokem hříchu. Je to absurdní postoj vedoucí do takového zotročení skrze egoismus, k takovému soustředění na sebe, že v nejhorším případě člověk bude působit sám proti sobě a bude rovněž toužit po tom, aby do takového zotročení vtáhl i druhé. To je vidět speciálně dnes, když lidé, kteří ovládají masové sdělovací prostředky, nenávidí Krista a křesťanský hodnotový systém, s neobvyklou horlivostí ničí autoritu církve, demoralizují a ateizují lidi, a to především nejmladší pokolení. Lidé zotročení zlem po

zlu touží a dělají všechno, aby se i druzí dostali do různých závislostí a žili ve lži a nenávisti. Odsunutí Boha z lidského života vždycky vzbuzuje pocit nesmyslnosti a také zvláštní podobu zatvrzelosti ve lži, spočívající v tom, že se zlo považuje za dobro. Postoj zatvrzelosti ve lži a život takový, jako by Boha nebylo, je zvláštním způsobem přítomnosti pekla už v době pozemského života. Je třeba si uvědomit, že ty masové sdělovací prostředky, které vybízejí ke hříchu nebo propagují styl života bez Krista a morálních zásad, přivádějí lidi na cestu vedoucí do věčné záhuby.

Nemůžeme zapomínat, že Boží láska plně respektuje svobodu svého stvoření, dokonce i tehdy, když ono se rozhoduje pro definitivní odmítnutí Boha. Tak tedy peklo není nečekaný nebo nespravedlivý trest. Člověk sám, když si na svou zodpovědnost vybírá hřích, jde cestou vedoucí do pekla. Existuje peklo, protože existuje hřích. Peklo není nic jiného než hříchem chtěným jako cíl, přijatým jako poslední naplnění a roztahujícím se do nekonečna. Pravda o pekle dává našemu pozemskému životu neopakovatelnost a dramatickou výjimečnost. Připomíná nám, že po

Cožpak Matka, která vši láskou, jakou v ní budí Duch Svatý, touží po spáse každého, může mlčet tváří v tvář záležitosti samé podstaty jejich spásy? Ne, nemůže. Tak tedy, poněvadž poselství Matky Boží Fatimské, je poselství mateřské, je silné a jednoznačné. Zní vážně. Zní jako promluva Jana Křtitele na břehu Jordánu. Volá k pokání. Varuje...

kud se hřích, který je největším neštěstím pro člověka, bagatelizuje, nebo se přijímá jako dobro, potom nás dovádí do skutečnosti pekla: „Bohu se nelze vysmívat. Neboť co kdo zasévá [v životě na zemi], to sklízí [v životě po smrti]: kdo zasévá do

svého těla, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá do ducha, sklídí z ducha věčný život.“ (Gal 6,7–8)

Věčné peklo je tedy plodem a korunováním celého pozemského žití člověka, který se dobrovolně odevzdal do otroctví zla. „Proč všichni nebudeme spaseni? Proto, že ne všichni to budou chtít. Milost, která je zadarmo, spasí jenom ty, kteří touží dojít spásy, a ty, kteří po tom netouží, nespasí.“ (sv. Jan Zlatoústý)

„Výpovědi Pisma svatého a nauka církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud. Současně jsou i naléhavou výzvou k obrácení: »Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou.« (Mt 7,13–14)“ (KKC, 1036)

Písmo svaté na téma pekla

„Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.“ (srov. 1 Tim 2,4)
„Pán... si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“ (2 Petr 3,9) Každý člověk dostává šanci být spasen. Nesmí se ale zapomínat, že kromě Boží vůle spasit všechny lidi existuje svobodná lidská vůle, která může odmítnout spásnou Boží lásku. Sám Pán Ježíš říkal mnohokrát, že odmítnutí Boha člověkem přivádí do věčné záhuby, a bezbožníci budou tedy definitivně vyloučeni z věčného života a odděleni od Krista: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“ (Mt 25,41) Všichni neposlušní Boží vůli uslyší: „Jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mt 7,23)
„Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ (Jan 3,36) Zavržení všech těch, kteří nepřijali pozvání na hostinu, je absolutní: „Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.“ (Lk 14,34) Vysvětlení v Kristově podobnosti o síti není metaforou: „Tak bude

i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mt 13,49–50) Také v listech sv. Pavla nacházíme texty hovořící o absolutním vyloučení bezbožníků z království Božeho: „Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království.“ (1 Kor 6,9–10; srov. Gal 5,19–21; srov. Ef 5,5) V citovaných textech mají formule zavržení absolutní charakter: „nikdo z těch mužů neokusí mé večeře“; „neuzří život“; „nebude mít účast v království“. Z jazykového úhlu pohledu se nejsilnější texty hovořící o věčnosti pekelných trestů nacházejí v Apokalypse (14,10–11 a 20,10). Aby byl vyjádřen neomezený čas jejich trvání, byly tam užity obraty „navěky“ a „na věky věků“. Tyto formule vyjadřují opravdovou a nikdy nekončící věčnost. Nikdo tedy nemůže mít žádnou pochybnost, že texty Písma svatého jednoznačně poukazují na věčnou záhubu a vylučují jakékoliv myšlenky na apokastázi – čili tvrzení, že vyloučení bezbožníků bude jenom dočasné, a že jejich trest někdy skončí, poněvadž se obrátí.

Hřích proti Duchu Svatému

O věčnosti pekla se rovněž dozvídáme, když Ježíš mluví o hříchu proti Duchu Svatému. „Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu Svatému nebude odpuštěno (...) v tomto věku ani v budoucím.“ (Mt 12,31–32) Svatý Jan Pavel II. v encyklice *Dominum et vivificantem* ozřejmuje, že hřích proti Duchu Svatému spočívá v „odmítnutí spásy, kterou Bůh nabízí člověku prostřednictvím Ducha Svatého“ (DV 46). Je to postoj úplného uzavření se člověka vůči milosti Boží, postoj člověka, který „se domáhá svého domnělého »práva« na setrvání ve zlu – v jakémkoli hříchu – a odmítá vykoupění“. Je to tedy hřích neodpuštělný ze své vlastní podstaty, poněvadž je plodem radikální-

*Giovanni da Gaeta (15. století):
Mater Misericordiae*

ho odmítnutí šance na spásu. Není to jednorázový hříšný čin, ale postoj absolutního egoismu – čili úplného uzavření se člověka vůči Kristově lásce. Takový postoj se utváří v člověku v průběhu celého pozemského života skrze trvání v hříších a chybějící obrácení.

Každá plně vědomá a dobrovolná volba zla se přičiňuje o strašlivé škody v člověku. Projevují se zánikem vnímavosti k Boží lásce a postupující neschopností milovat bližního. Jestliže po celý pozemský život bude člověk žít tak, jako by Boha nebylo, a bude radikálně odmítat možnost obrácení, zlo nazývat dobrem a dobro zlem, tehdy reálně existující síla zla může do té míry zničit jeho osobu, že on se stane absolutním egoistou, a dokonce někým, kdo miluje sebe láskou posunutou až k nenávidění Boha. Co se stane s takovým člověkem v nejvýznamnějším okamžiku jeho života, čili ve chvíli smrti?

Soud ve chvíli smrti

Ve chvíli smrti nastane soud. „Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu.“ (Jan 3,19–21) Ve chvíli smrti každý člověk stane před Kristem a bude se muset rozhodnout pro přijetí nebo odmítnutí daru jeho milosrdenství. Všichni ti lidé, kteří v době pozemského života milovali více zlo než dobro, a stali se absolutními egoisty, ve chvíli smrti budou nenávidět i samotnou lásku, kterou jsou Bohem milováni. Jestliže však v člověku bude alespoň minimální ochota přijmout dar Boží lásky, takový člověk bude spasen, ale až po době dozrávání k lásce v očistci (srov. 1 Kor 3,11–15). „Ano“ vyřčené Kristu se stane nebem, zatímco odmítnutí Božího milosrdenství se stane peklem. Tak se tedy člověk sám odsuzuje k záhubě. Ve chvíli smrti obdrží to, po čem toužil, a toužit bude shodně s tím, čím se stal během svého pozemského ži-

vota. Absolutní egoista s nenávistí odmítne lásku i Boží milosrdenství. Proto Pán Bůh varuje: „Nepřivlávejte si smrt pobloudilostí svého života, nevystavujte se záhubě pro činy svých rukou.“ (Mdr 1,12)

Jak je to možné, že milující a milosrdný Bůh odsuzuje lidi do věčné záhuby? Na tuto otázku Matka Boží odpovídala vizionářům ve Fatimě, že lidé, kteří jdou do věčné záhuby, si sami volí bytí v pekle, poněvadž nenávidí Boha. Nenávidí a obviňují Boha ze všeho – a tím se stávají součástí pekla.

Ve chvíli smrti tedy člověk plně zotročený zlem ve své samolibosti znenávidí a definitivně odmítne Kristovu lásku.

Pro narkomana nebo alkoholika není střízlivost ničím, co by jej přitahovalo, a na pornografii a sexu závislý erotoman bude výzvu k sebekontrolě a čistotě brát jako omezování vlastní svobody. Zlo má v sobě to, že zotročuje a uvádí do závislosti, produkuje smrtonosnou sladkost,

kteřá ničí to, co je v člověku nejcennější – schopnost lásky.

Ježíš Kristus hovoří jasně o reálné možnosti věčné záhuby ne proto, aby nás strašil, ale aby nám ujasnil celou pravdu o posledních důsledcích hříchů. Proto se jako opravdový Bůh stal skutečným člověkem, aby nás vyvedl z pekla hříchů a smrti a dal nám plnost žití. Přechod člověka z duchovní smrti do života v Bohu se neuskutečňuje magickým způsobem, ale pouze s jeho shodou, vyjádřenou plně v dobrovolně přijaté těžkosti života podle příkázání a požadavků evangelia. Čím více se bude člověk opírat sám o sebe a žít podle zásad egoismu, tím více bude upadat stále níž a hroužít se do skutečnosti pekla. Je třeba pamatovat na to, že věčnou záhubu nelze chápat jako nějakou vnější sankci, kterou lidem ukládá Bůh.

Pán Ježíš objasňuje mystičce Alici Lenczewské: „Nebe či peklo každý člověk nosí ve svém srdci: Nebe, když je jeho duše ponořena ve Mně, peklo, když Mne odmítá a žije podle pravidel, jaká mu nařizuje svět. Nebem jsem Já, a peklem všechno, co je mimo Mne.“ (*Slovo poučení, 34*)

Během pobytu ve Fatimě 13. května 1982 sv. Jan Pavel II. v návaznosti na první fatimské tajemství takto promlouval o reálné možnosti věčné záhuby: „Největší překážkou na cestě člověka k Bohu je hřích, setrvávání v hřichu, a na konci zřeknutí se Boha. Vědomé odsunutí Boha ze světa lidské mysli. Odevrácení veškeré pozemské aktivity člověka od něj. Ve skutečnosti se věčná spása člověka nachází pouze v Bohu. Odmítnutí Boha člověkem – pokud je rozhodné – vede logicky k odmítnutí člověka Bohem (srov. Mt 7,23; 10,33), k zavržení. Cožpak Matka, která vši láskou, jakou v ní budí Duch Svátý, touží po spáse každého, může mlčet tváří v tvář záležitosti samé podstaty jejich spásy? Ne, nemůže. Tak tedy, poněvadž poselství Matky Boží Fatimské je poselství mateřské, je silné a jednoznačné. Zní vážně. Zní jako promluva Jana Křtitele na břehu Jordánu. Volá k pokání. Varuje. Vyzývá k modlitbě. Nabízí růženec. Poselství je určeno každému člověku.“

*Z Milujcie się! 5/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Modlitba díkyvdání

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ (Lk 17,18) Toto vyprávění se nás hluboce dotýká.

Tento příběh takřikajíc dělí svět na dvě části: na ty, kdo neděkují, a na ty, kdo děkují; na ty, kdo berou všechno, jako by jim to patřilo, a na ty, kdo přijímají všechno jako dar. *Katechismus* praví: „Každá událost a každá potřeba se může stát i důvodem k díkyvdání.“ (srov. KKK, 2638) Modlitba díkyvdání začíná vždycky odtud, totiž uznáním, že nás předchází milost. Myslelo se na nás dříve, než jsme se naučili myslet my. Byli jsme milováni dříve, než jsme se naučili milovat; byli jsme předmětem touhy dříve, než vystala touha v našem srdci. Díváme-li se takto na život, stává se vodítkem našich dnů „děkování“, na které ovšem mnohokrát zapomínáme.

Pro nás křesťany je díkyvdání jméno té nejpodstatnější svátosti, kterou je: *eu-charistie*. Toto řecké slovo totiž znamená právě *díkyvdání*. Křesťané, jako všichni věřící, dobrořečí Bohu za dar života. Žít znamená především obdržet. Život je především obdrženou skutečností: dostali jsme ho darem! Všichni se rodíme proto, že někdo toužil po našem životě. A to je jen první z dlouhé řady dluhů, které sjednáváme svým životem. Dluhů vděčnosti. Nejednou na nás někdo pohlížel čistě a nezištně. Často to byli učitelé, katecheti, lidé, kteří svou roli plnili nad míru svých povinností. A zažehli v nás vděčnost. I přátelství je darem, ke kterému se vždycky pojí vděčnost.

Tato „vděčnost“, kterou máme ustavičně vyjadřovat a již křesťan se všemi sdílí, se rozpíná v *setkání s Ježíšem*. Evangelia dosvědčují, že kudy Ježíš prošel, často vyvolal radost mezi těmi, kteří jej potkali, a chválili pak Boha. Ve vyprávěních o narození Páně je mnoho těch, jejichž srdce se otevřelo příchodem Spasitele. I my jsme zváni k účasti na tomto nezměrném jásetu. Naznačuje to také epizoda s deseti malomocnými, kteří byli uzdraveni.

Přirozeně, že všichni byli šťastní, protože znovu nabyli zdraví a mohli tak vyjít z nekonečné povinné karantény, která je vylučovala ze společnosti. Je však mezi nimi jeden, který zajásal radostí, a kromě svého uzdravení měl radost ze setkání s Ježíšem. Byl nejenom osvobozen od zla, ale dostalo se mu také jistoty, že je milován. To je právě jádro: když vyslovíš poděkování, vyjadřuješ jistotu, že jsi milován. A to je veliký krok: jistota, že jsme milováni. Tento objev lásky je silou, která řídí svět. Dan-

te by řekl: Lásky, „z níž pohyb slunce má i všechny hvězdy“ (*Ráj, XXXIII, 145*). Už nejsme potulní pocestní, kteří bloumají sem a tam: máme domov, přebýváme v Kristu a z tohoto „příbytku“ nazíráme veškerý zbytek světa, který se jeví nekonečně hezcím. Jsme dětmi lásky a bratry v lásce. Jsme omilostnění mužové a ženy.

Bratři a sestry, snažme se tedy stále přebývat v radosti ze setkání s Ježíšem. Kultivujme veselí. Démon poté, co nás jakýmkoli pokušením oklamal, nás totiž vždycky ponechává smutné a osamocené. Jsme-li v Kristu, žádný hřích a žádná hrozba nám nebudou nikdy moci zabránit radostně pokračovat v cestě spolu s mnoha druhy.

Především nezapomínejme děkovat: pokud jsme nositeli vděčnosti, stává se lepším také svět, byť možná jen trochu, ale dost na to, abychom mu předali trochu naděje. Svět naději potřebuje a v postoji vděčnosti a díkyvdání trochu naděje předáváme. Všechno je spojeno a provázáno, a každý se může zapojit tam, kde je. Cesta ke štěstí je popsána svatým Pavlem v závěru jednoho jeho listu slovy: „Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha.“ (1 Sol 5,17–19) Nezhášejte oheň Ducha – to je pěkný životní program! Nezhášejte Ducha, který nás v nitru přivádí k vděčnosti.

*Z www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Lid dává přednost Barabášovi před Pánem Ježíšem

Kapitola z knihy Michala Kretschmera *Rozjímání o utrpení a smrti Pána Ježíše*

Pilát přivolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: Přivedli jste přede mne tohoto člověka, že pobuřuje lid; já jsem jej, jak vidíte, před vámi vyslechl a neshledal jsem na něm nic, z čeho jej obviňujete. Ale ani Herodes ne, neboť ho poslal zpět k nám. Je zřejmé, že nespáchal nic, proč by zasluhoval smrt. (Lk 23,13–15) A přesto chce Pilát Ježíše, dříve než ho propustí, potrestat. (Lk 23,16)

Velerada toto Pilátovo polovičaté řešení odmítla. Pilát stále více vidí, že Ježíše mu vydali jen z nenávisti (Mt 27,18). Pak přišel ještě na jedno východisko: propustit Ježíše v rámci zvyku propustit o Velikonocích vždy jednoho vězně. Nechává přivést Barabáše. Ten byl pověstný lupič (Jan 18,40), vzbouřenec a vrah (Lk 23,19).

Pilát vyšel tedy opět k Židům a řekl: Já na něm žádné viny nenalézám. Je však u vás obyčej, abych vám propustil jednoho vězně o Velikonocích. (Jan 18,38–39) Koho chcete, abych vám propustil, Barabáše, či Ježíše, jenž slove Kristus? (Mt 27,17) Doufal, že lid dá přednost Ježíšovi.

V té době vzkázala Pilátovi jeho manželka: Nic neměj s tímto spravedlivým, neboť jsem mnoho vytrpěla dnes ve snách pro něho. (Mt 27,19) Zatímco se však Pilát zabýval tímto vzkazem, velekněží a starší přemluvili lid, aby prosil za Barabáše (Mt 27,20). Když se tedy Pilát znovu otázel, koho má propustit, volali: Barabáše! (Mt 27,21)

Tohle Pilát nečekal. Zeptal se: Co tedy mám učinit s Ježíšem, jenž slove Kristus? (Mt 27,22) A lid volal: Ukřižován buď! (Mt 27,22) Opět k nim promluvil, chtěl je propustit Ježíše, ale oni volali: Ukřižuj, ukřižuj ho! (Lk 23,20–21) Námitka Pilátova, že Ježíš nic zlého neučinil, lid jen více popouzí (Mt 27,23).

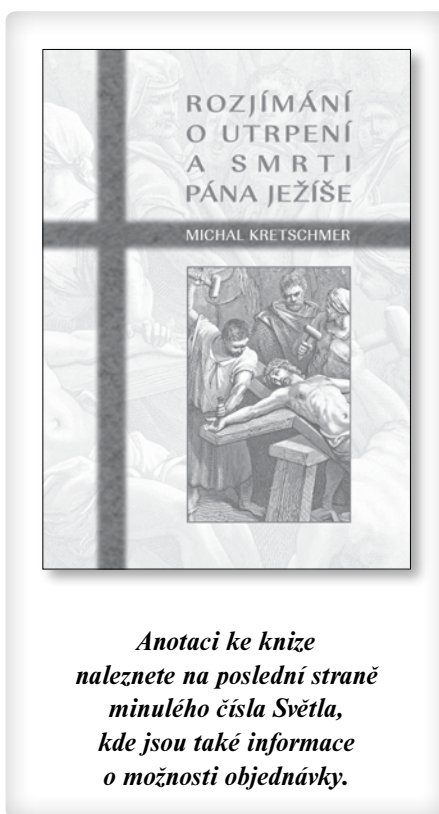
Pilát se tedy vrací ke svému původnímu záměru: Potrestám ho tedy a propustím (Lk 23,22). Ale oni naléhali na něho s velkým křikem, aby Ježíše ukřižoval, jejich křik se rozmáhal (Lk 23,23) a Pilát

se začal obávat bouře lidu. Rozhodl se, že dá Ježíše zbičovat, a doufal, že pohled na krev lid uspokojí.

Pilát vidí, že vyčerpal všechny prostředky, jak by mohl Ježíše propustit a neuškodit přitom sobě. Vzal vodu a umyl si ruce před lidem a řekl: Nevinen jsem krví toho spravedlivého; vy vizte (Mt 27,24).

Lid pochopil, že tímto u nich zavedeným obřadem (Dt 21,1–9) se Pilát očisťuje od krve nevinného a vlastně tím všechnu vinu svaluje na něj⁽¹⁾. Aby ho povzbudili a aby se nelekal prolité krve, odpověděli: Krev jeho na nás i na naše děti. (Mt 27,25)

*Anotaci ke knize
naleznete na poslední straně
minulého čísla Světla,
kde jsou také informace
o možnosti objednávky.*

Potom Pilát propustil Barabáše na svobodu. (Mt 27,26)

Ježíš stojí tváří v tvář krvežíznivému a zfanatizovanému davu, lůze poštvané velekněžími, která cítí, že si teď může vynutit podívanou. Stojí v jedné řadě s vrahem, je s ním srovnáván a je dána přednost a tím i svoboda Barabášovi. Jsou mezi nimi jistě i někteří z těch, kdo před několika dny volali: Hosana synu Davidovu! Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně, hosana na výsostech. (Mt 21,9) A jsou tam i taci, kteří mají sice sympatie pro Ježíše, ale bojí se ho zastat. Ježíš trpí touto nenávistí, zaslepeností, touhou vidět krev. Jaká hrůza je v burácivém křiku lidu: Ukřižuj, ukřižuj!

A pak zbabělost. Možná, že ti největší křiklouni byli zpočátku v menšině, ale jak se lidé snadno přizpůsobují, jak snadno dostávají strach, jak myslí jen na sebe. I Pilát je zbabělý, chce se vyhnout konfliktu, bojí se o své postavení císařského prokurátora, bojí se, aby neupadl v nemilost u císaře. A tak stále ustupuje. Měl sice smysl pro spravedlnost, nesnažil se vyvolat zdání spravedlivého soudu, ba několikrát prohlašuje, že Ježíš je nevinný, a přece se rozhoduje ho potrestat. Je to hodina, kdy zlý duch opanoval Piláta i množství lidu. Nenávist dovede být úplně slepá, nehrozí se ani vlastnímu sebezničení, jen aby dosáhla svého, proto volají: Krev jeho na nás i na naše děti.

Dovedu svobodně usuzovat bez ohledu na převládající mínění? Usiluji i v čistě lidské rovině, abych byl osobností? Nepodléhám nejrůznější módě ve snaze, abych se neodlišoval, abych nebudil pozornost, která by mi mohla škodit? Nenechávám se strhnout příkladem většiny? Jak mnoho je můj život zatížen zvykem, postojí, které jsem dávno, třeba už v dětství přijal a které by měly být odloženy nebo alespoň začleněny do integrity mého života? Jsem otevřen vůči novým pohledům na věci, snaze vidět skutečnost ze všech stran a více do hloubky, nebo se pohybuji stále ve vyjetých kolejí schémat myšlení a jednání?

Ježíš nám dal příklad, jak se chovat v dobách, kdy nelze nic navenek činit, protože všichni kolem nás jsou zaslepeni ďáblem, ve vleku svých vášní nebo přestrašení. Stojí čelem k množství lidí a zůstává svým duchem u svého Otce. Nesmí nás to překvapit, budeme-li nenáviděni, budou-li lidé z důvodů, které často ani sami nechápou, v naší přítomnosti podrážděni, zlobně vůči nám naladěni, nejistí sami u sebe, a proto o to víc halasící navenek.

Nemohu očekávat a toužit, že mi bude dávana přednost, vždyť i Ježíš nebyl vybrán, bylo jím pohrdnuto, milejší byl zločinec než Syn Boží.

Nestálost židovského lidu ukazuje, jak malou cenu má vnější úspěch, kdy se lidé bez hlubšího pochopení přikloní k nějakému názoru či hnutí. Ukazuje také, jak malou hodnotu má jednání člověka, který se chová jako jeden z davu, k jaké ztrátě individuality tam snadno dochází. Ukazuje to potřebu určité samoty, aby člověk vyvzlal v osobnost.

MODLITBA:

Pane Ježíši, děkujeme Ti za tvou lásku, s níž jsi snášel nenávidné volání davu, když jsi cítil všechnu tu zlobu a zbabělost kolem sebe, když Barabášovi byla dána přednost před Tebou.

Uděl nám neotřesitelnou důvěru v jistotu a konečné vítězství Boží věci, i když kolem sebe nevidíme nic světlého, kdy zakoušíme, jak svět je v moci zlého ducha, kdy i my cítíme tento temný proud doléhat na nás. Dej, abychom v těchto chvílích vytrvali u Tebe a tak přemáhali svět svou vírou. Rozmnož naši víru a podrž nás u sebe.

Dej, ať nezatrpkneme, když je nám dávano najevo, že o nás není zájem, když je dávana přednost druhým lidem, ať již zlým či zajímavějším, znalejším nebo lepším, než jsme my.

*Z knihy Michal Kretschmer:
Rozjímání o utrpení a smrti Pána Ježíše.
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2016. Str. 48-51*

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. na lid. [pozn. red.]

Nové dekry Kongregace pro bohoslužbu a svátosti

Kongregace pro bohoslužbu a svátosti zveřejnila 2. února 2021 dva nové dekry. První se týká zápisu nezávazných památek u tří učitelů církve do všeobecného římského kalendáře, druhý rozšiřuje červenovou liturgickou památku sv. Marty rovněž na její dva sourozence: Lazara a Marii.

Svatý Řehoř z Nareku, sv. Jan z Ávily a sv. Hildegarda z Bingenu byli prohlášeni za učitele církve během posledních dvou pontifikátů. U prvně jmenovaného, Řehoře z Nareku, arménského mnicha a tvůrce duchovní literatury z 10. století, tak učinil papež František v roce 2015, zatímco španělského autora duchovních spisů Jana z Ávily a středověkou benediktinskou mystičku Hildegardu mezi učitele všeobecné církve započel Benedikt XVI. při zahájení biskupské synody o nové evangelizaci (2012).

„Moudrost těchto mužů a žen se netýká pouze jich, protože jako učedníci božské Moudrosti se stali učiteli moudrosti pro celé církevní společenství. Z toho důvodu svatí učitelé a svaté učitelky církve figurují v římském kalendáři,“ čteme v dekretu, který tak zdůvodňuje rozhodnutí papeže

Františka o zavedení nezávazných liturgických památek těchto světců: **27. února – sv. Řehoř z Nareku, opata a učitele církve; 10. května – sv. Jana z Ávily, kněze a učitele církve; 17. září – sv. Hildegardy z Bingenu, panny a učitelky církve.**

Od letošního roku se bude 29. června slavit liturgická památka sv. Marty, Marie a Lazara, sourozenců z Betánie. Příslušný dekret zdůrazňuje důležité evangelní svědectví těchto tří sourozenců, kteří Ježíše přijali ve svém domě, hostili ho, nasloučali mu a uvěřili, že je vzkříšení a život. Dosud se ve všeobecném římském kalendáři připomínala pouze Marta, „kvůli tradiční nejistotě katolické církve ohledně totožnosti Marie, zaměňované s Magdalenou, hříšnicí, které Kristus odpustil hříchy a ukázal se jí po zmrtvýchvstání“. Novodobé studie a dnešní *Římské martyrologium* nicméně dosvědčují, že téhož dne se v některých zvláštních kalendářích uctívají rovněž Martini sourozenci, Marie a Lazar.

Dekry doprovázejí nové liturgické texty v latině.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. čtení - Řím 8,31b-34

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium - Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby

byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělit. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

„Žít, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk“ (Flp 1,21)

Otec mi řekl: „To je tvá poslední chvíle. Jestliže volíš Alláha, dovolím ti žít. Jestliže volíš Ježíše, zabiju tě...“

„Bože, život patří Tobě“

Mí pradědové, muslimové, přišli do Indie z Turecka a usadili se ve státě Kerala na jihu země.

Než jsem se narodil, postihla mě těžká infekce ohrožující život. Lékaři tvrdili, že ji nepřežiji, a přesvědčovali moji maminku k potratu. Ona ale byla přesvědčená, že je to veliký hřích, a jejich rad neuposlechla. Modlila se: „Bože, život patří Tobě. Víím, že jej můžeš dát tomu dítěti.“ Poté složila slib, že když přežiji, odevzdá mě do jeho služeb. Bůh ji vyslyšel: můj porod, podle mínění lékařů, byl zázrakem!

V době, kdy moji bratři, sestry a děti ze sousedství chodili do normálních škol, já jsem do obvyklé školy nechodil, poněvadž jsem, podle slibu učiněného mojí matkou, patřil Bohu. Když mi bylo osm let, rodiče mě pak poslali do arabské muslimské školy na jihu Kerala, abych se tam připravoval na maulána, čili muslimského duchovního. Stal jsem se jím před 18. rokem života. Pět let jsem studoval filosofii (metafyziku, epistemologii, logiku atd.) a jazyk arabský, a poté dalších pět let – morální teologii, teologii Koránu i právo šaría.

Z doby dětství mi zůstalo jedno hluboké přesvědčení: náboženství není možné vnucovat silou. Toto moje vnitřní přesvědčení se bilo, to je jasné, s tím, co jsem zažíval, s dějinami islámu šířeného hlavně přinucováním a mečem. Můj otec mi přikazoval chodit do mešity. Víím, že kdybych to nedělal, zmlátil by mě. Musel jsem rovněž dodržovat půst v době ramadánu, jinak by mi nedali jídlo po západu slunce.

Maulán

Po ukončených studiích jsem pracoval jako duchovní v mešitě. Jednoho dne jsem měl kázání o Ježíši a přesvědčoval jsem, že on není Bohem. Pro mě byl Bohem jenom Alláh. Věřil jsem, že on se nikdy neoženil, takže nemohl mít děti. Toho dne mi někdo z davu položil otázku: „Kým je proti tomu Ježíš?“ Abych ho poznal, přečetl jsem ještě jednou celý Korán. Když jsem ho četl, povšiml jsem si, že Moha-

med je v něm připomínán jen čtyřikrát, a Ježíš – dokonce 25krát! To odhalení mě vyvedlo z rovnováhy... Zarazilo mě, že Korán věnuje víc prostoru jakémusi podřadnému proroku než Mohamedovi.

Mario Joseph, autor svědectví

Korán nazývá Ježíše Kalimat Allah (Slovo Boha), Ruh Allah (Duch Boha) a Isa Al-Masih (v pozmeněné podobě: Ježíš Kristus). Uvádí, že Ježíš učinil ptáčka z hlíny a vdechl do něj život, uzdravil slepého, malomocného a křísil z mrtvých, vstoupil do nebe, nadál žije a navrátí se v poslední den. Podle Koránu Mohamed není Slovem Boha, Duchem Boha ani Mešiášem. Nikdy do ničeho nevdechl život, nikoho také neuzdravil ani nevzkřísil. Sám zemřel a nevrátí se na konci časů. To díky četbě Koránu jsem si všiml těch rozdílů mezi Ježíšem a Mohamedem.

Je tu ještě další záležitost. V Koránu se nemluví o žádné ženě kromě Marie (arabsky *Mariam*). Nejsou tam jména ani žen, ani Mohamedových dětí. Súra 19 nese název Maria (Mariam) a 3 navazuje na jejího zmíněného předka – Imrana (súra Al Imran – Rodina Imrana). Súra 3,42 sděluje: „Toto řekli andělé: »Ó Ma-

ria! Vpravdě, Bůh zvolil tebe a učinil tě čistou, a vybral tě nad ženami světů.“ (srov. súra 21,91 a 66,12)

Slovo Boha

Jednoho dne jsem zašel za svým učitelem, který mě přes deset let učil arabštinu. Položil jsem mu otázku: „Učiteli, jak Bůh stvořil vesmír?“ On na to: „Bůh stvořil vesmír skrze své Slovo.“ Zeptal jsem se tedy: „Slovo je Stvořitelem, či stvořením?“ Kdyby odpověděl, že Slovo je Stvořitelem, zeptal bych se, kdo tedy stvořil Slovo. Nemohl také přiznat, s odvoláním se na Korán a muslimskou tradici, že Slovo je stvořením. „Slovo není ani Stvořitelem, ani stvořením,“ odpověděl, načež mi kázel odejít. Před odchodem jsem ještě řekl: „Pokud Slovo není Stvořitelem ani stvořením, tak neříkají proto křesťané, že Slovo je Synem Božím?“ Tehdy mi řekl, že pokud je Slovo Synem Božím, tak Bůh musí mít ženu. Bez ženy není možné mít syna. Ukázal jsem mu tehdy úryvek z Koránu, který říká, že Bůh vidí bez očí, mluví bez jazyka a slyší bez uší: „Tvůrce nebes i země. (...) Není nic takového jako On. On je Všeslyšící, Vševidoucí!“ (súra 42,11) Ten verš poukazuje na to – ve shodě s nejstaršími tafsíry (čili se závaznými vysvětleními a objasněními a výklady textu Koránu) – že žádné stvoření není podobné Bohu. A když stvoření mají oči a uši, tak Bůh je nemá, ale zároveň všechno slyší a vidí. Proč by tedy Bůh nemohl mít syna bez ženy? Měl jsem silný argument.

Po rozmluvě s učitelem, zničený, jsem si položil Korán na hrud' a řekl: „Bože, pověz mi, co mám dělat. Tvůj Korán říká, že Ježíš žije a Mohamed umřel. Řekni mi, za kým mám jít?“ Po modlitbě jsem otevřel knihu a můj zrak padl na súru 10,94: „A jestliže pochybuješ o tom, co jsme ti poslali, tak se zeptej těch, kteří čtou Knihu, která byla před tebou (...).“

Rekolekce v Potta

Po přečtení toho úryvku jsem se rozhodl studovat Bibli. Jel jsem do *Katolického rekolekčního centra* v Potta. Již prvního dne kněz přečetl počáteční verš z evangelia

podle sv. Jana: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“ Náhle jsem uviděl spojitost mezi tím, co o Slově mluví Korán i Bible. Vnímám, že k dalšímu studiu potřebuji oba ty texty.

Jiný verš ze stejného evangelia (Jan 1,12), na mě rovněž velmi zapůsobil: „Těm pak, kteří ho přijali a věří v Boží jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ V Koránu Alláh lidi nazývá otroky. Jak je známo – pán nemiluje otroky, ani otroci rovněž obyčejně nemilují svého pána. Nechtěl bych být kýmkoliv nazýván otrokem, a Korán říká, že člověk je otrokem Alláhovým. V evangeliu podle sv. Jana (1,12) jsem přečetl, že Ježíš dává moc, abychom se stali Božími dětmi. Pochopil jsem, že potřebuji Ježíše, poněvadž chci být dítětem Boha. Poprvé jsem nazval Boha „Táta“; do té doby jsem nevěděl, že ho tak mohu nazývat! Jaká je to veliká radost: Stvořitel světa je mým Táťou! Rozhodl jsem se také nakonec uvěřit v Ježíše jako v Syna Božího.

V době, kdy jsem byl na rekolekcích v katolickém centru, si rodiče mysleli, že jsem v mešitě, kolegové z mešity – že jsem doma. Když to zjistili a vyšlo najevo, že nejsem ani tu, ani tam, začali mě hledat, dali i oznámení do novin a televize. Nakonec mě našli v Potta. Přijel pro mě otec, který mne ze vzteku nad tím, co jsem udělal, zbil tak, že jsem ztratil vědomí, a vzal mě odtud násilím.

Uvěznění

Když jsem přišel k sobě, byl jsem v malém pokojíku – nahý, s pevně spoutanýma rukama i nohama. Nemohl jsem ani mluvit, poněvadž mi do úst nasypali mletý červený pepř. Ten prášek byl i v mém nose, v očích a všude tam, kde jsem měl rány po těle... Pepř měl zvýšit moje utrpení. Všechno kvůli víře v Ježíše. Na 18 místech v Koránu je psáno, že se musí bojovat s „nevěřícími“, a na několika místech – že je třeba zabít ty, kteří odmítají islám. Můj otec byl poslušný koránového práva, dokonce i za cenu přehlušování vlastního svědomí...

Po několika dnech bez jídla a pití jsem cítil, že mi hrdlo vyschlo na troud. Když mi popraskaly rty, zkusil jsem slíznout trochu krve, abych si svažil hrdlo. Když to tehdy viděl můj rodný bratr, s uvážlivostí mě pomohl... Po mnoha dnech jsem se

Mario Joseph s manželkou

stal bezbranným jako novorozeně. Ztratil jsem paměť, nedokázal jsem myslet a byl jsem jak mrtvola. Trvalo to tak dlouho, že jsem úplně ztratil pojem o čase.

Nakonec přišel můj otec. Sundal mi pouta, chytil mě pevně za krk a začal mě škrtit. Cítil jsem, že nemohu dýchat... Otevřel jsem oči a v jeho ruce uviděl velký nůž. Řekl mi: „To je tvá poslední chvíle. Je s tebou konec.“ A dodal: „Pokud volíš Alláha, dovolím ti žít. Pokud volíš Ježíše – zabiju tě.“ Pomyslel jsem si v té chvíli, že když jsem byl ohrožen v lůně své matky, všichni mysleli, že umřu, ale milovali mě a modlili se, abych přežil, a teď mě chce můj rodný otec zabít – s mlčenlivým souhlasem celé rodiny! Dobře jsem ho znal a věděl jsem, že ho nic nezastaví. Když jsem pochopil, že to je má poslední chvíle, přišlo mi na mysl, že Ježíš zemřel, ale přece i vstal z mrtvých! Pokud umřu s vírou v Ježíše, rovněž i já budu žít! Pocítil jsem radost z toho, že je lépe umřít s vírou v Ježíše, než žít bez něho. Byl jsem připraven k mučednictví.

Náhle jsem pocítil, že se se mnou děje něco nečekaného. Jakési světlo padlo na mé čelo, jako světlo měsíce, a něco podobného elektrickému šoku prošlo mým tělem. V jednu chvíli jsem byl naplněn neuvěřitelnou silou a nebyl jsem schopen ji kontrolovat! Bylo to tak silné, že jsem odstrčil otcovu ruku a z mé hrudi se vydralo jediné slovo: „Ježíši!“ Otec padl na zem jak široký, tak dlouhý, a jak padal, poranil se nožem na hrudi. Křičel, krvácel, u úst měl pěnu. Na jeho křik se sběhli všichni domácí. Nevěděli, co se stalo. Napadlo je, že otec zřejmě umírá, a hned ho zavezli do nemocnice. V tom spěchu na mě zapoměli. Rychle jsem se oblékl do otcova šatstva a utekl z domu. Sedl jsem do taxíku, který mě zavezl do Potta.

Taxikář, křesťan, věděl o mém uvěznění. Když viděl, v jakém jsem stavu, postaral se o mě, zakoupil mi cestou něco k jídlu a k pití.

Toho dne jsem pochopil, že Ježíš skutečně žije. Od té doby už minulo 18 let a já stále zažívám, že on je stále při mně. Nikdy mě nenapadlo, že mi muslimové dovolí žít tak dlouhou dobu. Hlásal jsem evangelium na Blízkém východě, a i když se mě pokoušeli zabít, ani vlas z hlavy mi nespadl.

Křest

Po mém útěku mi rodiče zařídili symbolický pohřeb. To je velmi smutná ceremonie vyloučení nebo vypuzení z rodiny a ze společnosti. Udělali mou sochu, položili ji do hrobu a pohřbili, na náhrobek vyryli datum mého narození a smrti. Za datum smrti přijali datum mého křtu. Ve svém rodném městě mám svůj hrob. Stal jsem se mrtvým pro svět, abych žil pro Ježíše (srov. Kol 3,3).

Po lidské stránce nemám žádnou naději na kontakt s rodinou, ale Bůh se jich může dotknout v každé chvíli, proto se za ně modlím. Dokonce i když neuvěří, stále prosím: „Ježíši, vezmi je do nebe. Tam je také potřebuji.“

Když jsem byl malý, měl jsem závažnou infekci nohou. Máma mě vzala do nemocnice, která měla jméno Fatima, jméno Mohamedovy dcery. Ptal jsem se maminky na to, proč křesťané používají to muslimské jméno. Tehdy mi maminka objasnila příběh portugalské Fatimy, místa, kde se zjevovala Matka Boží. Ma-

ria mi byla sympatická a měl jsem ji rád, a později, když jsem četl Korán, jsem pochopil, že to, co mi o ní matka vyprávěla, byla pravda. Od dětství jsem slyšel o Marii, a když jsem se stal katolíkem, svěřil jsem se jí úplně. Když jsem se připravoval na křest, ptal se mě můj duchovní vůdce, jaké jméno jsem si vybral. Moje muslimské jméno znělo Sulejman (arabsky *Salomon*), ale řekl jsem, že tak moc miluji Matku Boží, že chci nosit její jméno. Nepřekáželo mi, že je to ženské jméno. Brzy poté mi jeden kněz z Itálie řekl o existenci mužské podoby toho jména: „Mario“ (Marian) – a tak se stalo.

Smrt

Nebojím se smrti. Každý, kdo se narodil, musí jednoho dne umřít. To je jisté na 100 %. Pokud věříš v Mohameda a umřeš, tak musíš vědět, že on byl pochován a nikdo neví, co se s ním stalo po smrti. Jedině Kristus zemřel a vstal z mrtvých. Mám tedy naději, že jestliže umřu s Kristem, budu s ním žít (srov. Řím 6,8). Ježíš řekl jasně, že jde k Otci: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (Jan 14,3) Neobávám se tedy smrti, ale myslím na to, co bude po ní. Abych měl život věčný, potřebuji Ježíše a jeho církev.

Hřích

Každé náboženství uznává, že hřích je překážkou ve vztahu mezi Bohem a člověkem. V islámu se za hříchy obětují zvířata. V hinduismu mají být hříchy vykoupeny v dalších vtěleních. Jenom v křesťanství Bůh v Ježíši Kristu bere sám na sebe hříchy celého světa a věčný trest za ně, zahazuje je, očišťuje lidi a smiřuje s Otcem.

Důsledkem hříchu je smrt. Abys odsunul temnotu, musíš vnést světlo. Abys odsunul smrt, musíš vnést život. Abych vyhledal svoji smrt, potřebuji věčný život. Mohu jej dostat pouze od Boha, a to nám bylo dáno skrze Ježíše na kříži. Jestliže se tedy účastním na jeho Těle a Krvi, přijímám je ho v Eucharistii, a předtím vyznám své hříchy ve svátosti smíření, mám podíl na jeho životě. Stávám se tehdy součástí jeho života. To proto mě Ježíš nazývá „bratrem“, a já spolu s ním mohu říkat Bohu „Táta“. To je sjednocení v Bohu. Abych je obdržel, je třeba být katolíkem. Ježíš jas-

ně řekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v posledním den.“ (Jan 6,54)

Poslání pro Evropu

V současnosti pracuji v *Katolickém rekolekčním centru*, kde se konají rekolekce v sedmi jazycích: v anglickém, hindi, tamilském, malajálám, telugu, kannada a konkani. Denně se s jinými dělím o slovo Boží. Cestuji po Indii, ale i po celém světě, neboť mě Pán posílá také do Evropy i dál na Západ.

„Dennodenně sdílím s druhými slovo Boží“

Evropa nyní prožívá řadu krizí. Jednou z nich je zánik vzdělávání dětí ve víře. Toto oslabení počalo tehdy, když se začalo hodně mluvit o svobodě bez hodnoty.

Taková „svoboda“ přináší „manželství“ homosexuálů, zabíjení nenarozených, závislost na alkoholu a drogách. To všechno je legalizované, a jestliže je to legální, tak to ani rodiče nemohou zpochybňovat. Taková lidská „svoboda“ je skutečným problémem a přivádí k nevíře.

V islámu, který je náboženstvím i politikou (arabsky *din wa-dawla*), je bezprávné ptát se dětí, zda chtějí chodit do náboženství. Od dětství jsou nuceně indoktrinované a mají v sobě hodně fanatické víry. My musíme respektovat člověka, ponechávat mu úplnou svobodu Bohem danou, a zároveň od dětství vzdělávat své děti, učit je moudře tu svobodu využívat a předávat jim katolickou víru. Pokud se to bude dít, Evropa se změní. Vráti se ke své prvotní lásce k Pánu (srov. Zj 2,4). Jenom když se všichni za to budeme modlit a pracovat na tom, budou se dít změny a budeme svědky velkých věcí.

Z Milujcie sie! 5/2018 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.vaticannews.va/cs.html.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA BŘEZEN 2021

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL:

Modleme se, abychom prožívali svátost smíření s obnovenou vroucností a mohli zakoušet nekonečné Boží milosrdenství.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Děkujeme za dar postní doby a prosíme o požehnané využití darovaného času, abychom poznali, co všechno ke svému štěstí nepotřebujeme a v čem je pravá radost.

*Svatý Františku Xaverský,
oroduj za nás!*

*Svatá Terezie od Dítěte Ježíše,
oroduj za nás!*

Pondělí 1. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: P. Mgr. Adam Rucki (1. díl)
6:45 V pohorách po horách (87. díl): Čáp – Jiráskovy skály **7:00** Buon giorno s Františkem **7:45** Ján Miho – heligonkár a folklorista **8:15** Made in Ružomberok
9:00 Živě s Noe [L] **9:15** Perly ostravské architektury: Kostel sv. Václava **9:25** Outdoor Films s Anetou a Jakubem Novákovými a Michalem Činčialou (83. díl): Jak se vhodně obléknout při sportu **11:00** Zambie: Kazatelé na cestě **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Klauzura **13:15** Čeští salesiáni v Bulharsku **13:25** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **14:00** Za obzorem [L] **14:35** V souvislostech **15:00** Noční univerzita: Eduard Stehlík–Novodobé mise české armády [P] **16:35** Zambie: Kazatelé na cestě **17:10** Děti Ventanas **17:35** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě–Porubě **18:00** Post Scriptum [P] **18:15** Živě s Noe [P] **18:30** Hermie a přítel v nouzi **18:35** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:40** Divadélko Bubáček (13. díl): O Honzíkoví a líném pantátovi **19:00** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **19:35** Církev za oponou: Celibát **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna [L] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (106. díl) [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Noemova pošta: Únor 2021 **23:40** Kambodža pohledem zblízka **0:10** Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat, či odejít? **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 2. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: P. Mgr. Adam Rucki (2. díl)
6:45 Vysočina – odkaz Josefa Jambora **7:25** Outdoor Films s Martinem Půlpánem (97. díl): Z Evropy pěšky a stopem do jihovýchodní Asie **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Historie sklářství v Karlovině **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Marnotratný Otec **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ateliér užité modlitby **13:10** Příběh o Žofii **13:50** V pohorách po horách (87. díl): Čáp – Jiráskovy skály **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **15:40** Vezmi a čti: Únor 2021 **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** 25 let Violy **16:50** Nededza **17:15** Země sv. Patrika **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Divadélko Bubáček (15. díl): O veveříčce Hubatince aneb Co se tenkrát v lese událo... **18:55** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **19:30** Zpravodajské Noeviny: 2. 3. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Klapka [P] **21:10** Zpravodajské Noeviny: 2. 3. 2021 **21:30** Za obzorem **22:05** Má vlast: Bor u Tachova **23:10** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **23:40** Terra Santa News: 24. 2. 2021 **0:05** Letem jazzem: Mladé naděje jazzové hudby **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 3. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: P. Anton Kasan – Lidečko **6:50** Zpravodajské Noeviny: 2. 3. 2021 **7:15** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Novodobé mise české armády **8:45** V pohorách po horách (37. díl): Plešivec – Brdy **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (106. díl): „Filmový klub“ **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Biblická studna **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Primášké žezlo: MHF Musica Pura **16:00** Zpravodajské Noeviny:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

2. 3. 2021 **16:25** Poutníci času (7. díl): S Jairem Jirmejahu Jerochimem **16:50** Gojdič – láska nadevšecko **18:00** Post Scriptum [P] **18:15** Živě s Noe [P] **18:30** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:35** Divadélko Bubáček (16. díl): O pejskovi, kočičce a napraveném vlkovi **18:50** Fatima: Poselství Rusku **19:30** Terra Santa News: 3. 3. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem **22:45** Noční univerzita: P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **0:30** Na půli cesty **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 4. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: BcA. Kamil Novák **6:40** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **6:55** Slovanský Velehrad **7:20** Hovory z Rekovic: Alena Mornštajnová **7:40** Nededza **8:05** Terra Santa News: 3. 3. 2021 **8:25** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **9:30** Noemova pošta: Únor 2021 **11:05** Etiopie: Z každého kmene **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Týnský chrám **13:05** Cesty Václava Havla **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:30** Cvrlikání (29. díl): Žalozpěv **15:35** Opíu se o floralovou hůl **16:00** Zpravodajské Noeviny: 2. 3. 2021 **16:20** V pohorách po horách (87. díl): Čáp – Jiráskovy skály **16:30** Továrna mezi vodami **17:10** Recept na roztroušenou sklerózu: Nerezignovat! **17:20** Večeře u Slováka: 3. neděle postní [P] **17:45** Živě s Noe [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** S Bohem podél Rio Maraňon **19:05** Ovečky: 3. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 4. 3. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět (82. díl) [L] **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 4. 3. 2021 **0:30** Sedm divů v Těrchové **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 5. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: Naděžda Urbášková **6:40** Zpravodajské Noeviny: 4. 3. 2021 **7:05** Muzikál Judit **8:15** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Poletuchy **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (106. díl) **10:15** Biblická studna **11:15** Jezuitské redukce v Paraguai **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **13:20** COP na Mohelnickém dostavníku 2014 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Zpravodajské Noeviny: 4. 3. 2021 **15:00** Křížová cesta rodin

15:20 Nebojte se... **16:25** Zdeněk Pololáník, skladatel **16:55** Klapka **18:00** Post Scriptum [P] **18:15** Živě s Noe [P] **18:30** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:35** Divadélko Bubáček (17. díl): Skřítek Hromdopolice **18:50** Ťažká muzika **19:15** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Outdoor Films s Martinem Půlpánem (97. díl): Z Evropy pěšky a stopem do jihovýchodní Asie **23:50** Barva lásky **0:30** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 6. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: Slávo Král **6:45** Egypt – Stigmatizovaný křížem **7:15** Kmochův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **7:50** Poutníci času (7. díl): S Jairem Jirmejahu Jerochimem **8:10** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **8:45** Cirkus Noeland (8. díl): Roberto, Kekulín a lev Hřiva **9:10** Ovečky: 3. neděle postní **9:30** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **9:40** GOODwillBOY V. (8. díl) **10:30** V posteli POD NEBESY (1. díl) **11:25** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě–Porubě **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Jak potkávat svět (82. díl) **15:35** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **16:20** Neřež na Folkových prázdninách **17:25** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:05** Léta letí k andělům (5. díl): Jaroslav Kratka – reverend, lazarián **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Heinzelem, 1 díl [P] **20:50** V pohorách po horách (88. díl): Jahňáci štít – Vysoké Tatry [P] **21:00** Mezi pražci (95. díl): Březen 2021 [P] **21:50** Dobrý voják Charlie [P] **22:40** Za obzorem **23:15** Na cestě k Otcovu domu **23:30** Za obzorem **0:05** Harfa Noemova: A. Vivaldi – Čtvero ročních dob **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 3. 2021

6:05 Pro víta mundi: P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský **6:35** Řeckokatolický magazín **6:55** Misie skrze svědectví – Slovensko **7:45** Večeře u Slováka: 3. neděle postní **8:15** Jak potkávat svět (82. díl) **9:40** Církev za oponou: Celibát **10:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:05** Poutníci času (3. díl): S Jaroslavem Šimou **11:25** Štětcem a píšťalou **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Dobrý voják Charlie **14:50** ARTBITR – Kulturní magazín (106. díl) **15:05** Noční univerzita: P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny **16:00** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **16:30** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **16:55** Od Františka k Františkovi **17:30** Turiec, region magických vod [P] **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň **18:05** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:30** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli Statečný mravenec **19:10** Ovečky: 3. neděle postní **19:35** Víra do kapsy: Proč a jak rozlišovat? **19:50** Přejeme si... **20:05** Dvě koruny: Svatý, jakého svět neznal **21:35** V pohorách po horách (41. díl): Český kras – Jelínkův most **21:55** Klapka **23:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:15** Za obzorem **23:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 1. 3. o 16:50 hod.:

Rande so Samkom (dokument)

Publicistický dokumentárny film z cyklu Svetoznámí slovenskí vedci o živote a pôsobení prvého slovenského inžiniera, geodeta i kartografa, významného matematika, vodohospodára, architektka, staviteľa aj pedagóga Samuela Mikovíniho.

Utorok 2. 3. o 17:30 hod.:

**Doma je doma
(Čo nové v Iraku?)**

Svätý otec František sa koncom tohto týždňa vydá do Iraku. Do krajiny dlhodobo zmietanej nepokojmi a vojnou. Prichádza, aby priniesol nádej a pokoj. O Iraku sa s hosťami, ktorí s ním, jeho starosťami a jeho obyvateľmi majú osobnú skúsenosť, bude rozprávať moderátor Pali Danko.

Streda 3. 3. o 13:50 hod.:

Hudobné pódium

Slávnostné vystúpenie Katedrálneho zboru v dóme sv. Martína v Bratislave.

Štvrtok 4. 3. o 16:05 hod.:

Večera u Slováka (3. pôstna nedeľa)

Uvažovanie nad liturgickými čítaniami nadchádzajúcej nedele.

Piatok 5. 3. o 20:30 hod.:

Matka Tereza: Svätá temnota (dokument)

Matka Tereza sa často cítila osamelá a vnútorne prázdna. Tieto zážitky sama opisovala ako stav duchovnej tmy či vzdialenosti od Boha. Spoznajte jej hlboký vzťah s Bohom a pohnutý životný príbeh misionárky lásky a pomoci pre tých najchudobnejších.

Sobota 6. 3. o 20:30 hod.: Povoláný a vyvolený (film)

Príbeh hrdinského života Božieho služobníka otca Vincenta Capodanno. Originálna dokumentárna dráma z produkcie EWTN nás vráti do čias vietnamskej vojny, kedy odvážne pôsobil ako námorný kaplán.

Nedeľa 7. 3. o 10:00 hod.:

Svätá omša za potreby utečencov

Priamy prenos z kaplnky TV LUX.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ÚNORA – 6. BŘEZNA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 2.		PO 1. 3.		ÚT 2. 3.		ST 3. 3.		ČT 4. 3.		PÁ 5. 3.		SO 6. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
SO 27. 2.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 28. 2. – 2. neděle poštří

1. čt.: Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18
 Ž 116(115),10+15.16–17.18–19
 Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.*)
 2. čt.: Řím 8,31b–34
 Ev.: Mk 9,2–10

Pondělí 1. 3. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b–10
 Ž 79(78),8.9.11+13
 Odp.: srov. Ž 103(102),10a
 (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 6,36–38

Úterý 2. 3. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16–20
 Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)
 Ev.: Mt 23,1–12

Středa 3. 3. – ferie

1. čt.: Jer 18,18–20
 Ž 31(30),5–6.14.15–16
 Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
 Ev.: Mt 20,17–28

Čtvrtek 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Jer 17,5–10
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
 Ev.: Lk 16,19–31

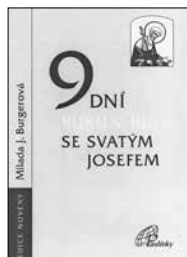
Pátek 5. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
 Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
 Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
 Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 6. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
 Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
 Ev.: Lk 15,1–3.11–32

K ROKU SV. JOSEFA

9 DNÍ RUKU V RUCE SE SVATÝM JOSEFEM

Milada J. Burgerová

Devítidenní průvodce na cestě rozjímání o životě svatého Josefa, opatrovníka Svaté rodiny, jehož evangelium nazývá „mužem spravedlivým“ (Mt 1,19). Jak mocná je přímluva tohoto „muže opravdové víry“, nám připomenul i papež František, když 8. prosince 2020 vyhlásil Rok svatého Josefa a svěřil církev pod jeho ochranu, „aby všichni věřící v Krista mohli modlitbami a dobrými skutky získat útěchu a ulehčení od těžkých lidských útrap, kterými je poznamenána naše doba.“

Paulínky • Brož., A6, 70 stran, 95 Kč

NOVĚNA K SVATÉMU JOSEFOVI

Josef Prokeš • Redakce Kateřina Lachmanová

Svatí, které církev uctívá, mohou nenápadně, ale zato velmi jasně osvěcovat náš život. Každý z nich tiše inspiruje naši každodennost, a to osobitým a jedinečným způsobem, v lásce, která překračuje i hranici smrti. Tichým, ale zato velkým spojencem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná z každodennosti. A právě v ní nás může skvěle inspirovat. Může nám vyprošovat odvahu k tomu, abychom dokázali vykročit na nové cesty, odvahu k přijímání hledajících, ke skryté službě i k dobrým vzájemným vztahům.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., A6, 32 stran, 39 Kč

TŘICETIDENNÍ POBOŽNOST KE CTI SV. JOSEFA • K DOSAŽENÍ ZVLÁŠTNÍ PŘÍMLUVY V NALÉHAVÉ ZÁLEŽITOSTI

Z němčiny přeložil Ing. Miroslav Polepil

Vyšlo s církevním schválením. Kapesní brožurka s ochrannou nověnou ke cti sv. Josefa k dosažení zvláštní přímluvy v nějaké důležité prosbě. Všechny uvedené modlitby se modlí v průběhu 30 dní jako vzpomínka na léta, která prožil sv. Josef s Ježíšem a Pannou Marií v Nazaretě.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 24 stran, 29 Kč

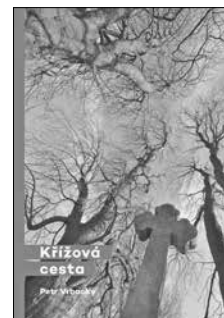
KŘÍŽOVÁ CESTA

KŘÍŽOVÁ CESTA

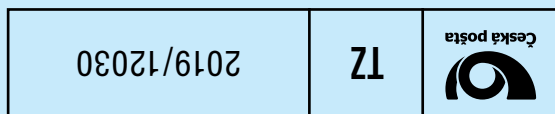
Petr Vrbacký • Redakce Kateřina Lachmanová

Křížová cesta sepsaná spirituálem Teologického konviktu v Olomouci vyniká svou hloubkou a precizně formulovanými myšlenkami, které jsou pro autora typické. Jeho úvahy o kříži a o poselství křížové cesty jsou plody osobní modlitby, stejně jako aktuálními glosami našeho životního stylu. To vše ve velmi působivém podání, které je zbaveno zbytečných slov. Ukazuje nám, že křížová cesta není jen historickou událostí, ale především skutečností, kterou v různých obměnách prožívá každý z nás, často v roli přímého účastníka.

*Pavel Nebojsa - Doron
Brož., A6, 36 stran, 45 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a morav. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; objednávky Registracní značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.